

Part of me

A gondolatok, amikkel nem akarsz törődni, azokat a partszegély folyton megtöri, felkavarja és a lábad elé köpködi egyfajta szemrehányásként. A víz gyakran nyugtató hatással bír az emberre. Sokan csak felejteni járnak ide vagy épp feleleveníteni olyan dolgokat, amiket általában nem szoktunk. Nem halak, hanem lidércek akadnak a horgainkra, amiket öntudatlanul vetünk ki a víz fölé.

Ezek a gondolatok is rólad szólnak. A fényképed és arcvonásaidnak csak az árnyéka gyűrődik meg a farzsebemben. Kora reggeli fények törik meg az ártér sötét növényzetének szövevényét. A moha lepte nagyobb sziklás részek, amik valahogy kiváltak a betonozott és lelapozott falról az ég felé szurkálódnak.

Senki sem tudja, hogy már rég meghaltál és nekem még mindig több vagy egy emléknél. A kezem ökölbe szorul a fényképed körül, ahogy megjelenik előttem fekete szövetkabátos alakod. Erős és mégis olyan törekeny. Semmit sem hagyta magad után, csak bejárt helyek megszokásait. Mindenhová követni akartalak téged, de te csak mosolyogtál. Sosem árultad el a neved. Pedig mindenhol téged kerestelek. De csak a parton bolyongva bukkantam rád. Amikor ezt az egyetlen fotót elkészítettem rólad akkor is csak forogtál a szélben, sötét hajad a nevetésedbe simult, aztán megpillantottál és a szemed olyan komoly lett. Ezután sokáig nem láttalak.

Évek teltek el így. Te nem kerestél, én pedig csak vártalak. A legelső találkozásunk kísértett nap – nap után. Hogy miért voltál olyan, mint egy kísértet? Egy kutatást végeztem a változásról, és mégis téged találtalak. Valami különös, szokatlan tartozéka voltál a pillanatnak és a helynek metszetében. Te voltál a belső vidék ebben a vad külsőségek mosta egyhangúságban. Úgy közelítettem feléd, mintha te is természetvédelmi kincs lennél, de te tudtad, hogy jövök.

Nem mondanám, hogy ami köztünk volt azt a szerelem szülte. Inkább kíváncsiság, a plátói vigasz és a folytonos keresés közti határmezsgyén elterülő kapocs volt közöttünk.

Nem bírtam elviselni, hogy többé nem ugyanúgy nézel rám. Haragudtál egy darabka részedért, amit mindig magammal hordoztam. Mintha akkor eszméltél volna rá, mit is tettél valójában. A csendes harag a szemedben idővel aztán könnyé halványult. Egy pillanat lefolyása volt az egész. Számomra mégis évek teltek el.

2007 októberében úgy döntöttem megszabadulok a fényképedtől. Ott hagytam neked. Már nem bírtam elviselni a hiányod súlyát, amit mindig magammal cipeltem. Kíváncsi vagyok hány ember láthatta így ezt a partszakaszt. Nélküled.